

citat:

» Det er min grundopfattelse, at livet består af mange chancer og risici. Hvis man er bange for at tage en chance af frygt for at løbe en risiko, så ender man med at frygte livet. Og så får man nægtet sig selv muligheden for at få fuld glæde af det. «
Pla Christmas-Møller, MF Det Konservative Folkeparti, i Jyllands-Posten

Svært for enlige mænd at få bolig

Kvinder med børn har førsteprioritet, når kommuner anviser boliger. Det går ud over mændene

AF KARIN DAHL HANSEN

I sidste uge kontaktede lederen af Blå Kors Pensionatet i Taastrup, Henrik Appel Esbensen, Lyngby-Taarbæk Kommune for at få en af pensionatets enlige hjemløse mænd skrevet op på kommunens venteliste til en almenyttig bolig.

Men sagsbehandleren måtte melde hus forbi.

De lejligheder, kommunen har anvisningsret til, er forbeholdt enlige kvinder med børn, så manden, der boede i kommunen, før han blev hjemløs, kunne ikke engang komme på venteliste.

» Det er ikke fordi, man ikke skal prioritere enlige kvinder med børn, men der er en restgruppe, de enlige mænd, og de fortjener også et liv. De har bare ikke noget talerør til at kæmpe deres sag, siger Henrik Appel Esbensen.

Midlertidigt opholdssted

Pensionatet har 17 pladser for hjemløse, og de fleste har desuden et alkoholproblem: Langt de fleste af beboerne er mænd, og pensionatet er udelukkende tænkt som et midlertidigt opholdssted. Hver mand har således kun et rum på otte til 10 kvadratmeter, og beboerne må deles om bad og toiletter på gangene. Huset har netop fået et køkken, men der er ikke nogen madmor ansat, og beboerne spiser derfor institutionsmad, der bliver bragt til pensionatet.

Målsætningen er, at beboerne kun skal bo på pensionatet i omkring tre måneder, og så skal de videre. Men et er målsætning, nog-

et andet er virkeligheden, og da kommunerne ikke skaffer boliger til mændene, bliver de boende i meget længere tid; i øjeblikket er der en mand, som har været på pensionatet i halvandet år.

» Nogle steder kan mændene ikke engang komme på venteliste, og andre steder bliver de skrevet op i boligelskaberne, men de bliver ikke prioriteret højt. Og der, hvor de så kan få en bolig, bor der andre enlige mænd, og man skaber dermed en ghetto, siger Henrik Appel Esbensen.

Kommunerne er problemet

Ifølge ham er et af de store problemer de genstridige kommuner. Blå Kors har således en overenskomst med Københavns Amt, som finansierer driften af pensionatet, og kommunerne har således ikke noget incitament til at skaffe varige boliger til mændene.

» Det nytter ikke noget, at Henriette Kjær (socialminister, red.) taler om det fælles ansvar, hvis ikke hun vrider armen om på kommunerne.

Alle er enige om at gøre noget for de hjemløse, men den enkelte kommune er ikke interesseret i, at det skal være hos netop den. Og derfor sker der ikke noget, før staten tvinger det igennem, vurderer Henrik Appel Esbensen.

dahl-hansen@kristeligt-dagblad.dk

50-årige Bojan Lambevski drømmer om at få sin egen lejlighed, hvor han kan have bedre plads til sine potteplanter end han har i dag på sit værelse på Blå Kors Pensionat i Taastrup.

Drømmen om en lejlighed

Bojan Lambevski har boet i halvandet år på Blå Kors Pensionatet i Taastrup. Han drømmer om eget hjem med plads til potteplanter, men chancerne er små

AF KARIN DAHL HANSEN
 FOTO: LENE EBBENSGAARD

50-årige Bojan Lambevski kan godt lide whisky og gin, og det har han fået en del af i årenes løb. Alt for meget at dømme efter hans dårlige tænder. Men egentlig har han haft et udmærket liv, siden han den 29. juli 1972 kom til Danmark som gæstarbejder fra Makedonien. Han har arbejdet på en italiensk restaurant, haft år som gartnerarbejder, og i de senere år har han været pedel på en folkeskole. Lige nu er han sygemeldt. Han har mavesår og kræft i læben - for meget rygning, forstår man. Hans to sønner, som i dag er 26 og 28 år, er født i Danmark, men kontakten til dem er sporadisk, og hans kone

er han skilt fra. Han elsker Danmark, betyder han med et stort smil, og »Danmark er mit land«, siger han på et dansk, der er så dårligt, at det er svært at forstå, han har klaret sig i det danske samfund i størstedelen af sit liv. Han holder med Brøndby, når de spiller fodbold, og han ærgrer sig højlydt over klubbens nederlag tidligere på ugen til norske Rosenborg, og så kan han godt lide grønne planter.

Men han har ikke noget hjem, hvor han kan have sine planter. Han har ikke noget køkken, hvor han kan lave sine livretter, og badeværelse og toilet deler han med 16 andre mænd.

Bojan Lambevski er hjemløs, og umiddelbart ser det ikke ud til, at den status er til at ændre.

» Jeg venter på en lejlighed, men det er svært, for jeg har ingen børn. Det siger de til mig på kommunen. Så måske jeg skulle finde mig en ny kone, helst en afrikaner og få mig nogle børn, siger han og slår en skraldlat-ter op. For kone skal han i hvert fald ikke have igen. Det er alt for dyrt, og det

med børnene er sådan set også kun for sjov. Men som enlig mand oplever han, at han står allemederst på ventelisterne til almenyttige boliger. Kvinder med børn kommer først, og er man en enlig mand, der oven i købet har et så dårligt dansk, at det er svært at tale sin egen sag over for sagsbehandlerne, ser det ikke lyst ud.

Bojan Lambevski havde egentlig en lille lejlighed i Ballerup. Den havde han haft i 13 år. Men i 2000 lå hans far for døden i Makedonien, og Bojan Lambevski rejste hjem for at tage afsked. Han lånte i mellem-tiden lejligheden til en af drukkammeraterne, og da han kom hjem, havde ven- nen ødelagt alt for den midaldrende makedoner. Hus-lejen var ikke betalt, og lejligheden var raseret, så Bojan Lambevski blev sat på gaden af boligelskabet. Der levede han i fire måneder i efteråret 2000, men det blev efterhånden for koldt, og den 19. januar 2001 flyttede han ind på Blå Kors Pensionatet i Taastrup uden for København. Her fik han et lille værelse, nummer 16, hvor

der kun var plads til en seng. Siden er han steget i hierarkiet, og i dag har han pensionatets største værelse, nummer 17, som tegn på at han med sin halvanden år lange pensionær-karriere er den, der har boet længst i huset. Bojan Lambevski viser frem i det kvadratiske rum. Gæsterne er kommet uventet, så han har travlt med at gøre det lidt ryddeligt. Her lever han sit liv. Her er en seng, som også fungerer som sofa og et stort fjernsyn med tilhørende video. På værelset er der også nogle palmer, en potteplante og en vandforstøver til at passe de grønne vækster. Der står også nogle flyttekasser, et par plasticposer ligger spredt på gulvet, og langs væggen står en tom kuffert. Det er alt hvad Bojan Lambevski ejer.

» Her er meget fint, og personalet er alletiders. Da jeg fyldte 50 år sidste år, holdt vi en stor fest her. Jeg fik store gaver, og vi havde det dejligt, fortæller han. » Men hvis jeg havde min egen lejlighed, kunne jeg have flere planter, som jeg kunne passe.

dahl-hansen@kristeligt-dagblad.dk